

Ce este predestinarea?

I. Natura creștinismului

Tema cu care vrem să ne preocupăm în seara aceasta prin harul lui Dumnezeu este deosebit de bogată și prețioasă. Probabil pentru un credincios aproape că nu există lucruri mai sublime ca lucrurile în care vrem să ne adâncim acum. Nu este minunat să știi, că marele Dumnezeu din cer, Creatorul puternic al tuturor lucrurilor, a avut din veșnicie »gânduri de pace« cu privire la mine? Pe când încă nu existau lumile, pe când încă nu au fost creați îngerii, când cerurile încă nu existau și pământul încă nu era, atunci El S-a gândit la mine. Dacă tu ești un credincios, atunci ai voie să știi, că El S-a gândit la tine. Poți pătrunde cu gândirea în aceasta? Nu numai înainte ca noi să ne fi născut, ci cu mult înainte să fi fost creat vreun om, noi existam în gândurile pline de bunătate ale lui Dumnezeu, și această »hotărâre veșnică a bunei plăceri a lui Dumnezeu«, pe care El a descoperit-o acum prin Duhul Sfânt, avem voie noi s-o studiem în seara aceasta. Putem spune, că aceste gânduri sunt chiar esențialul, caracteristica creștinismului. Dacă ai întreba pe oameni: care este de fapt esențialul creștinismului?, atunci ai auzi probabil: faptul că noi trebuie să ne iubim unii pe alții, că noi trebuie să năzuim după dreptate socială și omenie cu semenii noștri. Cu regret, chiar și în multe servicii divine se învață ca conținut principal al creștinismului, că noi trebuie să năzuim după binele unuia pentru celălalt. Dacă apoi ai pune întrebarea unui credincios, ce ți-ar răspunde el? Probabil că ar spune: că noi am fost salvați de păcatele noastre prin sângele lui Hristos. Dar aceasta nu este caracteristica cea mai principală, și în Vechiul Testament au fost salvați toți oamenii care (așa cum a fost Abel cu jertfa sa) au venit la Dumnezeu și au spus: în starea mea stricată nu pot exista înaintea lui Dumnezeu, eu pot veni la El numai pe baza sângelui jertfei. Ei au fost născuți din nou, și păcatele lor au fost iertate. Nașterea din nou și iertarea păcatelor nu sunt ceea ce caracterizează în mod deosebit creștinismul; în toate timpurile Dumnezeu a avut oameni, care au fost ai Săi, ale căror păcate au fost iertate pe baza sângelui lui Hristos, vărsat o singură dată.

Care este deci esențialul? Acesta: creștinismul este revelarea deplină a lui Dumnezeu și a lucrurilor cerești, care din veșnicie erau la Dumnezeu, care erau ascunse în Vechiul Testament, și pe care Dumnezeu la timpul Lui, după ce a trimis pe Fiul Său, le-a descoperit. Aceasta include deci trei lucruri.

1. Cuprinde gândurile, pe care Dumnezeu le-a avut din veșnicie în inima Sa. Aceasta înseamnă deci, că de fapt este greșit ceea ce noi auzim deseori, că Tatăl și Fiul au avut o discuție în „liniștea veșniciei“ cu privire la ceea ce vor să facă cu omenirea, când aceasta va fi creată și va cădea în păcat. Nu, lucrurile, despre care noi vorbim, sunt hotărâri veșnice ale lui Dumnezeu, planuri, pe care El și le-a făcut cu mult înainte de începerea timpurilor. Citim în Efeseni 3,11 textual despre un plan veșnic. Aceasta este prima caracteristică: creștinismul este revelarea lucrurilor cerești, veșnice, care erau în inima lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii.

2. A doua caracteristică este, că aceste lucruri au fost ascunse în Vechiul Testament. Citim în privința aceasta foarte clar în Efeseni 3,3-6 în legătură cu Adunarea lui Dumnezeu. Aceste hotărâri erau o taină, care nu a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor din generațiile trecute. Același lucru citim și în Romani 16,25; 1 Corinteni 2,7-8 și Coloseni 1,26-27. Aceasta este foarte important! În Vechiul Testament nu era nici cea mai mică bănuială despre lucrurile, pe care Dumnezeu le-a revelat acum, și nimic nu poate să arate mai clar diferența dintre poziția noastră și poziția credincioșilor Vechiului Testament. Vom vedea aceasta mai târziu.

3. A treia caracteristică (pe care o găsim în același loc din Scriptură) este, că aceste gânduri ascunse ale lui Dumnezeu au fost acum revelate, mai întâi prin Domnul Isus și mai târziu detaliat prin Duhul Sfânt.

„Dar“, vei spune tu, „este adevărat aceasta? Și în Vechiul Testament a existat un popor al lui Dumnezeu, au existat proroci ai lui Dumnezeu, care au descoperit gândurile lui Dumnezeu.“ Desigur, fără îndoială, în Vechiul Testament a existat o oarecare revelație despre cine era Dumnezeu. Dumnezeu S-a revelat lui Avraam ca Cel Atotputernic; Melhisedec L-a cunoscut ca Cel Preaînalt, și Dumnezeu S-a revelat poporului legământului Său, Israel, ca Iehova. Dar acestea nu erau revelații ale hotărârilor cerești, care din veșnicie erau în inima lui Dumnezeu. Și cum a avut loc aceasta? De ce Dumnezeu nu a putut să facă cunoscut aceste lucruri deja în Vechiul Testament? Aceasta era imposibil. Noi avem a face cu lucruri cerești, taine între Tatăl și Fiul, hotărâri veșnice din Casa Tatălui. Cine putea în Vechiul Testament să facă cunoscut discuțiile familiare dintre Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, gânduri care sunt prea înalte pentru urechea omului? Prorocii au scris desigur despre lucruri minunate, așa de minunate, că Isaia spune: »Ceea ce nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și în nici-o inimă de om nu a venit, așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce-L iubesc.« Însă ce sunt acestea, despre aceasta nu relatează Isaia. El nu putea să le știe. Însă Pavel, care în 1 Corinteni 2 citează această exprimare a lui Isaia, poate să adauge acesteia: »Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său.« Dar cum a fost posibil ca aceste taine divine, veșnice, să nu fie descoperite marelui proroc Isaia, dar să fie descoperite apostolului Pavel? Deoarece în zilele lui Pavel au avut loc două schimbări esențiale: 1. Fiul Tatălui a devenit om și se afla ca Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu; și 2. Duhul Sfânt a fost revărsat și a venit în Persoană pe pământ, ca să locuiască acolo.

II. Revelarea lucrurilor cerești

Ca să arăt însemnătatea extraordinară a întrupării și glorificării lui Hristos și a venirii Lui Dumnezeu Duhul Sfânt, amintesc discuția pe care a avut-o Domnul Isus cu Nicodim (Ioan 3). Un om vine la miezul nopții la Domnul, cu care El începe să vorbească despre nașterea din nou. Aceasta nu era un lucru ceresc, aceasta era cunoscută și în Vechiul Testament (Ezechiel 36,25-27). După aceea Domnul spune cam așa lui Nicodim: cum se face, că tu ca învățător în Israel nu ști despre aceste lucruri „pământești“? și dacă tu nu crezi aceste lucruri pământești, cum vei crede atunci, când voi vorbi cu tine despre lucrurile cerești? Pe acestea le vei înțelege și mai puțin. Apoi Domnul adaugă, cum vor fi făcute cunoscut aceste lucruri cerești. El spune: Noi (aceștia sunt, potrivit contextului, Dumnezeu Duhul Sfânt și Dumnezeu Fiul) vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut ... Și nimeni nu s-a suit în cer, decât numai Acela care S-a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer (Ioan 3,11.13). Aici avem răspunsul. Fiul Tatălui, care din veșnicie era la sânul Tatălui, care a auzit tot ce I-a spus Tatăl (ceea ce nici un înger și nici un om nu a auzit vreodată), și care S-a coborât din cer, Acela putea să facă cunoscut lucrurile cerești. Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, spune Ioan 1,18. Nici îngerii nu au știut că Dumnezeu era Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt. Dar singurul Fiul născut (potrivit cu Ioan 1,18), care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Cine putea să facă cunoscut pe Dumnezeu ca Acela care în natura Lui cea mai profundă este Tată, decât numai Fiul, Singurul, care L-a cunoscut ca Tată și din veșnicie a cunoscut dragostea inimii Tatălui și a savurat-o? Și El, Fiul veșnic al Tatălui, a devenit Fiul Omului și a venit aici pe pământ ca să facă cunoscut fiilor oamenilor tot ce El a auzit de la Tatăl (Ioan 15,15). Nu este aceasta minunat? Prorocii nu puteau ști aceste lucruri. Ei nu cunoșteau Casa Tatălui și nu cunoșteau inima Tatălui. Acestea le cunoștea numai Fiul Tatălui. Și El a venit să ne facă cunoscut tainele inimii Tatălui.

Cât de înalte și de sublime sunt aceste lucruri se vede bine din faptul, că chiar și ucenicii Săi (cu toate că erau născuți din nou) nu au înțeles nimic din acestea. De aceea Domnul le spune: »Mai

am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul» (Ioan 16,12-13). Nu multe zile după aceea Domnul Isus va trimite Duhul Sfânt, și Acesta îi va învăța pe toți și le va aduce aminte de tot ce le-a spus El (Ioan 14,26). Ei își vor aduce atunci aminte de tot ce acum nu au înțeles, și prin Duhul Sfânt, care va veni în ei, vor înțelege atunci bine; așa cum Domnul a spus lui Petru: »Vei înțelege după aceea« (Ioan 13,7). Aceasta nu va fi valabil abia după ce Petru va adormi (din fericire nu a fost necesar să aștepte așa de mult), ci din momentul când Duhul Sfânt va fi revărsat. Duhul Sfânt nu numai le va aminti de tot ce a spus Domnul (aceasta au vestit-o cei doisprezece ucenici), ci în afară de aceasta le va descoperi ce lipsește, adevărul întreg, așa cum el a fost vestit în mod deosebit prin apostolul Pavel. Această mărturie dublă o găsim și la sfârșitul lui Ioan 15; Domnul face clar în acest loc, că ucenicii vor mărturisi despre El (și anume, despre ceea ce Domnul a fost pe pământ), dar că după aceea va veni Duhul Sfânt cu o altă mărturie (și anume, cu ceea ce Domnul Isus este acum în cer), și aceasta a fost încredințat în mod deosebit lui Pavel. Fiul a început să reveleze lucrurile cerești, și Duhul Sfânt a continuat lucrarea. Așa cum Fiul a vorbit în Numele Tatălui și despre Tatăl, așa vorbește Duhul Sfânt în Numele Fiului și despre Fiul glorificat (Ioan 16,13-15).

Nu numai Fiul cunoștea tainele lui Dumnezeu, ci și Duhul Sfânt, căci Duhul cercetează totul, chiar și adâncimile lui Dumnezeu; nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, decât numai Duhul lui Dumnezeu (1 Corinteni 2,10-11). Aceasta este caracteristic pentru credința creștină; ea este desfășurarea lucrurilor cerești, care au fost ascunse în toate veacurile trecute, și care acum prin Domnul Isus și după aceea prin Duhul Sfânt au fost revelate.

III. Alegerea lui Israel

Din cele spuse mai înainte putem trage o concluzie importantă, și anume că noi, cei care avem parte de aceste adevăruri revelate pe baza unei predestinări veșnice, ocupăm un cu totul alt loc decât poporul Israel din Vechiul Testament; căci Israel nu cunoștea lucrurile cerești, ca să nu mai vorbim de faptul că nu avea parte de ele. Ele nu i-au fost cunoscute, și dacă ne gândim bine înțelegem de ce nu i-au fost descoperite. Când Avraam a fost chemat, Dumnezeu i-a zis, că El îl va face un popor mare și că El va da țara Canaan seminției lui. Dacă vom cerceta mai departe ce a dat Dumnezeu lui Israel, atunci găsim, că toate binecuvântările, pe care ei le-au primit, au fost exclusiv în legătură cu acest pământ. Ei trebuiau să locuiască fericiți în țară, eliberați de dușmanii lor, cu recoltă binecuvântată, cu binecuvântarea covatei de pâine, a animalelor, a viei și a pântecelui mamei. Tot ce Dumnezeu avea de dat omului ca lucruri bune aici pe pământ, le-a făgăduit lui Israel – sub premisa că ei vor asculta de cuvintele Lui.

Deci acest popor Israel a fost predestinat de Dumnezeu dintre toate popoarele, ca să fie poporul Său și să ocupe această poziție privilegiată, binecuvântată. Înțelegem că aceasta este o cu totul altă predestinare decât aceea despre care vorbim. Israel era predestinat să fie poporul propriu al lui Dumnezeu pe pământ și să primească toate binecuvântările acestui pământ. Însă aceasta era numai o poziție în exterior. Toți israeliții aparțineau poporului ales al lui Dumnezeu, chiar dacă mulți dintre ei nu erau născuți din nou și au mers la pierzare. Pavel spune în 1 Corinteni 10, că toți au trecut prin Marea Roșie și au fost duși în pustie. Dar pentru cei mai mulți dintre ei Dumnezeu nu a avut nici o plăcere și i-a nimicit în pustie. Predestinarea lor a fost o predestinare exterioară. Pe baza nașterii și a circumciziei aparțineau poporului Lui ales. Dacă cineva nu credea și desconsidera cuvintele lui Dumnezeu, acela pierdea – dar cu toate acestea el aparținea poporului ales al lui Dumnezeu. Această predestinare avea a face cu o poziție exterioară, temporală a cuiva, nu cu destinarea lui veșnică. Aceasta trebuie s-o diferențiem foarte exact. Predestinarea noastră

are a face exclusiv cu destinarea noastră cerească, veșnică. Predestinarea lui Israel era o alegere temporală – pe pământul cel nou nu va mai fi nici un popor Israel deosebit -, predestinarea noastră este însă eternă și cerească.

De aceea predestinarea noastră datează înainte de întemeierea lumii, da, din veșnicie, predestinarea lui Israel dimpotrivă, este de la întemeierea lumii, deci de la începutul timpului. Cât de clar este această diferență, atunci când am văzut-o! Aceia care aparțin Adunării, poporului ceresc al lui Dumnezeu, au parte de o predestinare cerească, veșnică, și aceia care aparțin lui Israel, poporului pământesc al lui Dumnezeu, au parte de o predestinare temporală, pământească. Fiecare poate spune ce vrea în privința aceasta, dar în orice caz Scriptura face foarte clar această diferență și nu ne oferă nici cel mai mic prilej ca noi să afirmăm, că și credincioșii din Vechiul Testament au fost subiectul unei hotărâri veșnice a lui Dumnezeu. Se poate desigur avea tot felul de păreri în privința aceasta, dar Scriptura este foarte clară în această privință - și ea este singurul etalon! Desigur, cineva, care gândește câtuși de puțin în privința aceasta, va trebui să recunoască, că israeliților din Vechiul Testament nu le-a fost dată nici o singură binecuvântare cerească. Așteptarea lor nu era deci orientată spre cer, ci la înviere și la Împărăția păcii pe pământ! Nu spun, că patriarhii nu au bănuțit nimic despre lucrurile cerești (compară cu Ioan 8,56; Evrei 11,10.16), dar eu nu vorbesc despre ce au văzut ei, ci despre ce le-a fost revelat lor; în afară de aceasta ei nu se aflau încă în legământul de pe Sinai. Dumnezeu nu a dat nici măcar o singură făgăduință poporului Israel, care să aibă legătură cu cerul; toate binecuvântările lui Israel erau pământești. Dar care este situația cu noi? Citim în Efeseni 1,3, că noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească - și unde? În locurile cerești! Deci cu noi este exact invers decât cu Israel. Binecuvântările noastre nu sunt materiale, ci spirituale, nu pământești, ci cerești.

Nu este nici o binecuvântare, când ești sănătos, când ai mâncare suficientă? Cu siguranță, da, pentru aceasta poți să mulțumești lui Dumnezeu. Dar aceste binecuvântări nu sunt enumerate în rândul binecuvântărilor creștine. Nenumărați necredincioși sunt la fel sănătoși și bogați, și nenumărați creștini sunt bolnavi și săraci. Dar pentru un creștin adevărată binecuvântare, binecuvântarea propriu-zisă este spirituală și are caracter ceresc. Această binecuvântare o vom poseda și o vom savura pe deplin abia atunci când vom fi cu adevărat în cer. Domnul Isus a făgăduit, că la venirea Lui El ne va introduce realmente acolo. Acolo în Casa Tatălui vom savura pe deplin aceste binecuvântări veșnice ale cerului. De aceea noi, care am fost predestinați pentru o glorie cerească, veșnică, putem ști, că această predestinare este din veșnicie. În Efeseni 1,4 se spune, că noi am fost predestinați (aleși în mod deosebit) înainte de întemeierea (adică, crearea) lumii. Înainte ca lumea să existe, da, înainte să existe îngeri (căci și îngerii au fost creați; Coloseni 1,16), înainte ca să existe ceva din creație și pe când era numai Casa Tatălui (unde din veșnicie a locuit Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt), atunci Dumnezeu ne-a ales în mod deosebit. Da, pentru că noi suntem predestinați să locuim în această Casă a Tatălui, spunem prea mult, când zicem că această predestinare este tot așa de veche ca și Casa Tatălui? Și cât de veche este Casa în care locuiește Tatăl? Dar, de când este Dumnezeu Tatăl? Dumnezeu a fost din veșnicie Tatăl Fiului. Deci Casa Tatălui există din veșnicie. Eu cred, că planurile lui Dumnezeu, să populeze Casa Sa cu copiii Lui, care posedă pe Fiul Lui ca viață a lor, sunt tot așa de vechi ca și această Casă a Tatălui.

Care este situația cu aceia care nu au fost predestinați pentru cer, ci pentru pământul acesta? Pământul există de la întemeierea lumii. De aceea citim în Cuvântul lui Dumnezeu, că aceia, care au fost predestinați pentru acest pământ, nu au fost predestinați înainte de întemeierea lumii, ci de la întemeierea lumii. Găsești aceasta de exemplu în Matei 25,34, unde Împăratul spune celor de la dreapta Lui: »Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.« Credincioșii, care vor locui aici pe pământ în timpul viitoarei Împărății a păcii și vor primi binecuvântările pământești, au fost predestinați de la întemeierea

lumii. Ei sunt legați cu acest pământ, și de aceea alegerea lor datează din ziua din care există pământul. Spun aceasta pentru ca noi să înțelegem mai bine cât de mare este privilegiul să te fi născut în această perioadă de timp și în acest timp să fi un copil al lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că noi nu aparținem aceluia care în timpul Împărăției de o mie de ani a păcii vor locui pe pământ, ci că noi aparținem aceluia, la care Dumnezeu S-a gândit din veșnicie, ca să-i aducă în propria Sa Casă.

IV. Șapte lucruri veșnice

Vreau acum să mă ocup cu plăcere cu lucrurile care erau la Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, și care sunt în legătură cu toate binecuvântările noastre.

Voi numi șapte lucruri, primul din ele îl găsim în Ioan 17. Acolo nu avem, așa cum deseori se spune, rugăciunea Marelui Preot; aceasta ar rămâne mult în urma a ceea ce noi găsim acolo. Nu este Marele Preot, care se roagă acolo lui Dumnezeu, ci este Fiul, care roagă pe Tatăl. Înțelegi tu această diferență? În sensul cel mai adevărat al cuvântului aceasta este o diferență ca „între cer și pământ“. Acolo este Fiul veșnic al lui Dumnezeu, care vorbește Tatălui în felul cel mai familiar, și nu este nimic altceva, decât numai har, că noi avem voie să ascultăm în liniște. Acolo Fiul spune (versetul 5): »Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.« Și în versetul 24 spune: »Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.« Aici ne este permis să privim în veșnicia trecută, înainte să existe lumea, așa cum tocmai am citit de două ori. Găsim aici în Casa Tatălui pe Tatăl și pe Fiul, în care Tatăl a iubit pe Fiul cu o dragoste minunată, veșnică, și în care Fiul este îmbrăcat cu o slavă veșnică, divină; căci El era Dumnezeu Fiul, din veșnicie la sânul Tatălui. El putea să rămână în această dragoste desăvârșită, liniște deplină și slavă desăvârșită. Dar nu a rămas acolo. Desigur Tatăl a iubit pe Fiul cu o dragoste veșnică, minunată și desăvârșită, și această dragoste și-a găsit satisfacția deplină în Fiul; dar dragostea lui Dumnezeu a fost așa de mare, că încă mulți alții puteau să fie subiectul acestei dragoste puternice, nesfârșite. Aici însă era o problemă: Cine putea să fie subiectul acestei dragoste? Numai Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt erau din veșnicie; era numai Dumnezeu. Dumnezeu însă voia să dăruiască dragostea Lui altora, și de aceea din veșnicie El a avut un plan, să aibă creaturi pentru Sine Însuși, care să fie după chipul Lui Însuși. El nu voia să le facă parte numai de dragostea pe care El o avea pentru Fiul, ci să-i binecuvânteze cu toate binecuvântările, pe care le savura Fiul, da, să-i facă asemenea chipului Fiului Său.

Înțelegeți voi minunea predestinării? Dumnezeu a avut în inima Lui să-mi dăruiască și să-ți dăruiască, în măsura în care suntem copii ai lui Dumnezeu, tot ce a savurat Fiul la El începând din veșnicie. Dar cum a fost posibil să facă aceasta? Nu există o prăpastie uriașă între noi creaturile din carne și sânge și Fiul veșnic al lui Dumnezeu, care este în Casa Tatălui la sânul Tatălui? Cum a fost posibil ca Dumnezeu să ne facă asemenea Lui? Oh, aceasta nu a avut loc în chip ușor. Noi nu putem deveni la fel cu Dumnezeu Fiul. Minunea este: Dumnezeu Fiul putea să devină ca mine și ca tine! Dumnezeu putea să devină om, și acesta este nucleul planului minunat, pe care Dumnezeu l-a avut din veșnicie – să trimită pe Fiul ca Om pe pământ. El, Cel care în 1 Corinteni 15 este numit »Omul din cer«, și în Ioan 3,3; »Fiul Omului, care este în cer«, El a fost trimis pe pământ. El a devenit Om, și în privința aceasta El a devenit ca tine și ca mine; așa cum spune Filipeni 2: El a devenit asemenea oamenilor. Era aceasta suficient? După ce Domnul Isus a venit ca Om pe pământ, am putut noi să venim în legătură cu El? Nu, căci atunci când El a

devenit Om, El mai poseda încă slăvile cerului numai ca Fiul Cel veșnic. El a trebuit să le câștige ca Om; căci numai atunci, când El ca Om va poseda slava cerească, va putea ca Om să împartă aceste lucruri cu noi, oamenii. Cum a câștigat El deci ca Om această slavă? El spune în Ioan 17: »Eu Te-am glorificat pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac; și acum glorifică-Mă Tu, Tată, la Tine Însuși, cu gloria pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.« Pe cruce lucrarea a fost înfăptuită în chip desăvârșit; Domnul Se așează, ca să spun așa, înapoia crucii. Și acum El spune: Tată, acum răsplătește-Mă Tu cu slava, pe care am avut-o deja la Tine, când încă înainte de crearea lumii Eu eram ca Fiu la sânul Tău, pentru ca Eu acum și ca Om să posed această slavă; căci ca Om am făcut lucrarea de glorificare. Tatăl a împlinit această rugăciune. Și ce spune Domnul apoi în versetul 22? »Și Eu le-am dat (credincioșilor) gloria pe care Mi-ai dat-o Tu.« Nu este minunat aceasta? Gloria pe care Domnul Isus ca Om a câștigat-o prin lucrarea Sa aici pe pământ, această glorie ți-a dăruit-o ție și mie, nouă celor care Îi aparținem și suntem copii ai Tatălui.

2. Ajung acum la al doilea lucru, care era din veșnicie la Tatăl. Primul a fost gloria Fiului și dragostea dintre Tatăl și Fiul din veșnicie. Al doilea lucru îl citim în 1 Petru 1,20: Mielul lui Dumnezeu, cunoscut mai înainte de întemeierea lumii. Fiul, care era la Sânul Tatălui, a fost cunoscut mai dinainte în veșnicii ca Mielul lui Dumnezeu fără cusur și fără pată, care Își va da sângele. Trebuie să înțelegem bine aceasta. Această cunoaștere mai dinainte era demult prezentă, înainte să existe păcatul. Păcatul a venit în lume abia prin Adam, dar înainte să existe creația, desigur, nu a existat nici un păcat. Însă Dumnezeu a cunoscut deja mai dinainte pe Domnul Isus ca Mielul lui Dumnezeu. Nu în primul rând pentru păcatele noastre, ci ca să glorifice pe Dumnezeu aici pe pământ, prin aceea că a înfăptuit lucrarea lui Dumnezeu. Aici nu este vorba de un țap – acesta este animalul deosebit pentru jertfa pentru păcat (Levitic 16), ci de un Miel, animalul pentru arderea de tot necurmată (Exod 29). Aceasta nu vorbește despre ispășirea păcatelor, ci despre ceea ce Domnul Isus a făcut mai mult decât era necesar pentru păcat, pentru ca noi să primim mai mult decât iertarea păcatelor, da, să fim făcuți plăcuți în Preaiubitul (Efeseni 1,6), îmbrăcați cu toată gloria Lui și dăruți cu toate binecuvântările cerești (compară cu prezentarea simbolică din Exod 29,43-45; Levitic 1,3.4.9; 7,8). Aceasta a realizat Domnul Isus, prin faptul că El nu numai ca jertfă pentru păcat a purtat păcatele noastre, ci și ca jertfă de ardere de tot a glorificat pe Dumnezeu în modul cel mai înalt. Acesta a fost primul scop, pentru care El a venit pe pământ. Prin neascultarea lui Adam a apărut problema păcatului, ca al doilea scop. Noi nu am fost din veșnicie predestinați în primul rând ca să fim eliberați de păcatele noastre – nu acesta este scopul propriu-zis al predestinării, - ci ca să primim binecuvântările cerești. Când am căzut în păcat, a trebuit mai întâi să fie rezolvată această problemă, dar predestinarea nu se referă direct la aceasta. Chiar dacă nu ar fi fost păcatul, Dumnezeu ar fi trebuit să aibă o bază, ca să poată să ne dăruiască nouă, creaturile pământești, binecuvântările cerești. Dumnezeu nu poate spune simplu: Eu voi aduce oameni în cerul meu. A fost necesar ca Domnul Isus să vină ca Miel pe pământ, ca să înfăptuiască lucrarea de glorificare. Desigur, tocmai păcatul a fost acela, pe care El l-a luat ca prilej ca să glorifice pe Dumnezeu – și Dumnezeu nu ar fi fost atât de mult glorificat, dacă nu ar fi fost păcatul -, dar nu a fost vorba în primul rând de ștergerea păcatelor, ci de glorificarea lui Dumnezeu. Căci numai pe baza acestei glorificări a lui Dumnezeu putea Domnul Isus ca Om – și noi împreună cu El – să fie glorificat de Dumnezeu.

Atunci când a venit păcatul, Domnul a trebuit să moară pentru păcat. Mielul a trebuit să fie sacrificat și sângele lui să fie vărsat. El a spus: »Dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.« Și El a adus roadă. Când El și-a adus sufletul ca jertfă pentru păcat, El a văzut sămânța și în dimineața învierii a putut să spună Mariei: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul meu și Dumnezeul vostru.« El nu a putut să

spună aceasta înainte de a fi muri și a fi înviat, însă după aceea putea să spună că Tatăl Său a devenit și Tatăl nostru. Cu siguranță există o diferență. El rămâne totdeauna Fiul veșnic, însă Tatăl Lui a devenit acum și Tatăl nostru, căci noi am primit pe Fiul veșnic ca viață a noastră. Noi nu suntem copii adoptați, ci suntem copii prin naștere. Acelora care au primit pe Fiul și cred în Numele Lui, El le-a dat dreptul să se numească copii ai lui Dumnezeu, aceleora care sunt născuți din Dumnezeu (Ioan 1,12-13). Noi suntem născuți din Dumnezeu, copii adevărați ai Tatălui, și noi am devenit asemenea Domnului Isus în toate câte El a câștigat ca Om, așa cum vom vedea imediat mai detaliat.

3. Cel de-al treilea lucru, care își are originea în Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, îl găsim în 2 Timotei 1,9-10: »El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor, iar acum ne-a fost făcut cunoscut prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desființat moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.«

Acesta este punctul al treilea. Dumnezeu a avut din veșnicie har în inima Sa pentru noi. El ni l-„a dat” în Hristos, deja înainte să existe creația. Probabil că acum te gândești iarăși la harul lui Dumnezeu față de păcătoși. Însă eu spun din nou: problema păcatelor a apărut mai târziu. În 2 Timotei harul se extinde mult mai mult; este însă de asemenea har de la Dumnezeu, că El a vrut să ne ridice la inima Sa și să ne introducă în binecuvântările cerești, pe noi, care suntem doar niște creaturi. Acest har ni l-a dat Dumnezeu încă din veșnicie în Hristos Isus. Persoana și lucrarea Domnului Isus constituie totdeauna baza și punctul central. În afara Lui nu există nici un har și nici o dragoste pentru noi. Întregul plan veșnic al lui Dumnezeu este »în Hristos Isus«.

4. La acesta se alătură imediat al patrulea punct. Pe acesta îl găsim în Tit 1,2, unde citim, că Dumnezeu a făgăduit viața veșnică înainte de veșniciei. Această viață veșnică a fost acum revelată, așa cum spune Pavel, prin predicarea care i-a fost încredințată. Gândește-te la aceasta! Înainte să înceapă timpul, înainte să existe creația, Dumnezeu a făgăduit viața veșnică pentru noi. Cui a făgăduit Dumnezeu aceasta? Nu era încă nici un om și nici un înger. Era numai Tatăl și Fiul. Atunci Tatăl a făgăduit Fiului în veșnicie, că El va dărui viața veșnică fiilor oamenilor, și El ne-a făgăduit-o în Fiul, cu mult înainte ca noi să fi trăit. Ce este dar viața veșnică? Citim în 1 Ioan 5,20, că Fiul Însuși este Dumnezeu adevărat și viața veșnică, și în 1 Ioan 1,2 că Domnul Isus este viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperită. Deci Tatăl a spus în veșnicie Fiului, că El Îl va da pe El Însuși, pe Fiul, ca viață veșnică fiilor oamenilor. În această formă bogată, credincioșii Vechiului Testament nu au posedat niciodată viața nașterii din nou. Ei posedau viața din Dumnezeu, dar Domnul Isus a venit, pentru ca oile Lui să posede această viață din belșug (Ioan 10,10). El a putut să dăruiască aceasta abia după ce a murit și a înviat. Atunci El a venit la ucenicii Săi, a suflat asupra lor și le-a spus: »Primiți Duh Sfânt!«; *nu pe* Duhul Sfânt, ca Persoană, căci Acesta a venit abia în ziua de Rusalii, ca să locuiască în ei (Faptele Apostolilor 2,1; 1 Corinteni 6,19), ci »Duh Sfânt« ca putere, belșugul, caracterul divin, sfânt al vieții noi. Ce nu putea să spună nici un credincios din Vechiul Testament, putem spune noi acum; ei aveau viața nașterii din nou ca și noi, dar noi putem spune, că Însuși Fiul veșnic al Tatălui este viața noastră și că noi am fost aleși după principiul lui Dumnezeu înainte de toate timpurile ca să posedăm această viață. O, cât de mult admirăm noi în aceasta înțelepciunea veșnică, nespuse de felurită a lui Dumnezeu!

5. La aceasta se referă punctul cinci, pe care îl găsim în 1 Corinteni 2, unde citim despre înțelepciunea lui Dumnezeu »ascunsă« mai înainte de toate veacurile, o înțelepciune care a fost ascunsă de oameni și de îngeri. Când Dumnezeu a creat lumile, îngerii au chiuit de bucurie

(Iov 38) 7, căci în aceasta ei au recunoscut înțelepciunea lui Dumnezeu, chiar dacă atunci ei nu au cunoscut pe deplin această înțelepciune. Înțelepciunea lui Dumnezeu (în caracterul ei cel mai adânc și în desfășurarea ei minunată) a rămas ascunsă în toate veacurile, începând de la creație. Dumnezeu Însuși nu S-a revelat încă pe deplin. Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, nici măcar îngerii. Abia atunci când Domnul Isus ca copilăș a stat în iesle, îngerii au văzut pentru prima dată pe Creatorul lor și au jubilat din nou. Ei au văzut atunci »înțelepciunea lui Dumnezeu« (Proverbe 8); căci în Hristos sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței (Coloseni 2,3) – dar desfășurarea deplină a înțelepciunii lui Dumnezeu nu era încă prezentă. Aceasta a venit abia după ce El a mers la cruce și toate consecințele acestei cruci au devenit vizibile.

6. Noi nu citim niciunde în Cuvântul lui Dumnezeu că Domnul Isus a iubit lumea întreagă sau pe toți păcătoșii, ci El a iubit Adunarea Sa, și S-a dat la moarte pentru ea (Efeseni 5,25). Acesta este al șaselea lucru: din veșnicie Hristos și-a pus Mireasa Sa înaintea ochilor și a suferit crucea, pentru ca s-o posede, și a desconsiderat rușinea (Evrei 12,2). Ce citim deci în Efeseni 3,10? Că acum – și nu mai înainte! – după planul veșnic al lui Dumnezeu, stăpânirile și autoritățile din locurile cerești și cetele de îngeri din locurile cerești privesc în Adunarea lui Dumnezeu înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu. Abia acum îngerii văd desfășurarea deplină a înțelepciunii lui Dumnezeu în toate reflectările ei bogate. Aceasta nu s-a văzut atunci când a avut loc creația; a devenit posibil abia după ce Dumnezeu și-a desfășurat planurile Sale în Adunare. Căci Adunarea este comunitatea tuturor celor care cred cu adevărat în Hristos, care au fost aleși înainte de întemeierea lumii, care sunt binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești și care odată vor ocupa în Hristos și cu Hristos locul lor peste întreaga creație. La aceasta se adaugă faptul că ei vor locui în Casa Tatălui. Aceasta este partea cea mai înaltă a cerului, mai înaltă decât lucrurile create, mai înaltă decât locul unde stă tronul lui Dumnezeu și la care sunt și îngeri. Casa Tatălui nu a fost creată, ci este locuința veșnică a Tatălui și a Fiului, unde niciodată nu a fost vreun înger. Acolo nu se găsește încă nici un credincios, căci cei care au adormit sunt în Paradis și acolo ei sunt de asemenea la Domnul. Însă acolo ei nu sunt compleți, căci numai sufletul lor este acolo. Trupurile lor sunt încă în mormânt. Când va veni Domnul, ei vor intra în Casa Tatălui (Ioan 14,1-3). Așa de mari și de bogate sunt binecuvântările noastre: ca Adunare a lui Dumnezeu avem parte în toate de locul Domnului Isus glorificat și ca familie a lui Dumnezeu vom locui toată veșnicia în Casa Tatălui. Toate acestea sunt cuprinse în »planul veșnicilor« (așa stă de fapt acolo), pe care Dumnezeu și l-a propus în Hristos Isus cu privire la Adunare.

7. Citim în cele din urmă, că Dumnezeu nu și-a propus numai să constituie Adunarea, ci și că fiecare mădular al acestei Adunări a fost ales înainte de întemeierea lumii. Dumnezeu nu S-a gândit numai la Adunare în ansamblul ei, ci din veșnicie S-a gândit și la fiecare credincios. El nu numai »ne-a cunoscut mai dinainte« (predestinarea înseamnă nu numai că Dumnezeu a știut mai dinainte ce vom deveni noi în Hristos), ci El ne-a »predestinat« concret să primim cea mai înaltă slavă. Predestinarea înseamnă concret, că Dumnezeu înainte de toate timpurile a predestinat anumiți oameni să primească binecuvântările și privilegiile cele mai înalte, iar pe alți nu. Că sunt unii care din aceasta trag concluzia, că acești ceilalți oameni au fost predestinați de Dumnezeu pentru iad, aceasta dovedește numai că ei nu înțeleg nimic despre predestinare. Dacă omul nu ar fi păcătuit, atunci nimeni nu ar fi mers în iad – dar aceasta nu ar fi schimbat cu nimic faptul, că Dumnezeu a predestinat anumiți oameni, ca să primească mai mult decât semenii lor toate binecuvântările cerești. Scriptura nu învață niciunde, că anumiți oameni au fost predestinați de Dumnezeu pentru iad. Iadul nu a fost pregătit pentru oameni, ci pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25,41). Dacă sunt totuși oameni care merg în iad, atunci aceasta este exclusiv

urmarea propriilor păcate. Hotărârea obișnuită pentru om este pământul, nu cerul și nici iadul. Dacă nu ar fi fost păcatul, omul ar fi trăit veșnic pe pământ și nu în cer. Toți cei care au fost eliberați de păcatele lor vor locui în veșnicie pe pământul nou, curățit, nu în cer (Apocalipsa 21,1-8). Alături de aceștia Dumnezeu a predestinat o anumită grupă (mădularele Adunării), ca să primească toate binecuvântările cerești și să locuiască veșnic acolo la El în cer. Prin aceasta restul de oameni nu au fost respinși de la început și nu au fost hotărâți pentru iad, ci potrivit cu planul lui Dumnezeu ei trebuiau să primească destinația normală a omului și să locuiască binecuvântați veșnic pe pământ. Însă după ce omul a fost creat a intervenit problema păcatului, și prin aceasta totul a devenit altfel. Omul nu a putut să locuiască veșnic pe pământ în trupul său păcătos, și cu atât mai puțin nu putea să aibă părtaşie cu Dumnezeu. De aceea Dumnezeu a adus mântuirea în Hristos Isus. Această mântuire nu are nimic a face în sine cu predestinarea din veșnicie! Aceasta se vede clar foarte simplu din aceea, că nu numai aceia care au fost aleși din veșnicie (deci, Adunarea) au primit mântuirea, ci și mulți din aceia, care nu au fost aleși din veșnicie! Aceștia sunt deci credincioșii care au murit înainte de învierea Domnului și aceia care se vor întoarce la Dumnezeu după răpirea Adunării. Ei vor trăi veșnic pe pământ în viața de înviere și sunt eliberați de păcatele lor tot așa cum sunt credincioșii care aparțin Adunării. Ei nu au fost aleși pentru a poseda toate binecuvântările duhovnicești din locurile cerești și nu vor locui veșnic în cer, ci pe pământ.

V. Pentru ce am fost noi predestinați?

Cum se face că aceste adevăruri simple sunt așa de puțin înțelese și că sunt așa de mult contrazise? Pentru că se știe așa de mult despre legământul cu Avraam și așa de puțin despre Hristos. Pentru că se știe așa de puțin pentru ce ne-a predestinat Dumnezeu, ca mădulare ale Adunării Sale. S-au construit sisteme teologice „elegante”, care sunt întemeiate pe un universalism înșelător: toți oamenii sunt păcătoși și pot fi mântuiți numai prin credința în sângele ispășitor al lui Hristos, și pe parcursul veacurilor mulți au găsit realmente iertarea pe baza acestui sânge. Aceasta este corect – dar ce se face după aceea? Se aplică toate făgăduințele, toate privilegiile și toate binecuvântările, care sunt în Biblie, practic fără deosebire la toate aceste grupe de mântuiți, fără să se țină seama de diferența în perioadele de timp, diferența de poziție, diferența de determinare sau alte diferențe. Binecuvântările lui Israel sunt transferate asupra noastră fără nici un fel de chibzuință, și binecuvântările Adunării sunt atribuite credincioșilor Vechiului Testament. Totul este un haos. Pe drept se recunoște, că în toate timpurile au fost oameni care au avut comun următoarele: viață din Dumnezeu și salvare prin sângele lui Hristos – și acum se crede, că toți acești oameni vor avea în comun și toate celelalte binecuvântări, care sunt în Biblie. Aproape că nimic altceva nu m-a deziluzionat mai mult în teologie ca această naivitate. Desigur noi am primit binecuvântări, care sunt urmarea făgăduinței făcute lui Avraam. Unde însă oferă Biblia o bază pentru expresii de felul „biserica începând de la Adam” sau „noi am fost primiți în legământul lui Avraam”? Există realmente binecuvântări, pe care eu le am în comun cu toți credincioșii tuturor timpurilor. Dar dacă eu nu văd ce am primit eu pe baza predestinării veșnice a lui Dumnezeu mai mult decât credincioșii altor economii (perioade de timp), atunci nu am înțeles ce înseamnă să fii creștin. Eu știu că sunt născut din nou și că păcatele mele au fost iertate. Dar aceasta în fond nu mă face un creștin. Eu știu, că am primit natura lui Dumnezeu, că am devenit un fiu al lui Dumnezeu, că în principiu am primit slava lui Hristos, că voi fi transformat și voi fi asemenea Lui, că voi domni împreună cu El peste toate lucrurile și că voi locui în Casa Tatălui, și ca dovadă pentru toate acestea eu sunt umplut cu Duhul Sfânt – aceasta mă face creștin. Pentru aceste lucruri m-a predestinat Dumnezeu din veșnicie, și acestea

sunt lucrurile care caracterizează mădularele Adunării și care le diferențiază de toți credincioșii celorlalte perioade de timp.

Vreau să numesc cinci binecuvântări, despre care Scriptura spune, că noi am fost predestinați, sau hotărâți mai dinainte pentru ele. Trei din ele le găsim în Efeseni 1.

1. În versetul 4 se spune, că Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii. Cu ce scop? Ca să fim sfinți și fără pată înaintea feței Lui în dragoste. Aceasta este primul lucru. În versetul 3 citim: »Binecuvântat fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos«. Aceasta înseamnă, că Domnul Isus stă sub două aspecte în legătură cu Dumnezeu. El este Om, și ca Om putea vorbi despre »Dumnezeul Său«, și în același timp El este Fiul veșnic al Tatălui. Dar și noi cunoaștem acum pe Dumnezeu ca pe »Dumnezeul nostru« și »Tatăl nostru«. Domnul Însuși a spus: »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru« (Ioan 20,17). Deci, în ce legătură stăm noi cu Dumnezeu găsim în versetul 4: El ne-a predestinat să posedăm natura Sa. În ce legătură stăm cu Tatăl găsim în versetul 5: El ne-a hotărât mai dinainte pentru înfiere. Primul lucru în versetul 4 este deci, că noi suntem sfinți și fără pată înaintea lui Dumnezeu în dragoste. În 1 Ioan 1 citim că Dumnezeu este lumină, și în 1 Ioan 4 că Dumnezeu este dragoste. Aceste două trăsături caracteristice le găsim și aici. Dacă Dumnezeu este lumină, atunci aceasta include, că El este sfânt în Ființa Lui și fără pată în căile Lui. Dacă noi trebuie să fim introduși în cerul Său, și dacă noi trebuie să fim apți pentru a exista înaintea Lui și să avem părtășie deplină cu El, atunci aceasta poate avea loc numai dacă noi posedăm trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu: sfânt și fără pată. Pentru aceasta Dumnezeu ne-a ales în mod deosebit în Hristos, căci de la natură omul nu are aceste trăsături de caracter. Nu vreau să spun numai că în păcat am fost zămisliti și în păcat ne-am născut, ci și că înainte de căderea în păcat Adam nu a mai avut aceste trăsături de caracter. El era într-adevăr nevinovat, dar aceasta este cu totul altceva decât sfânt. Sfânt înseamnă despărțit de rău și inatacabil de rău. Adam nu a fost așa. Tocmai aceasta este așa de minunat în predestinare, că Dumnezeu ne-a predestinat binecuvântărilor mult mai înalte decât a posedat Adam vreodată și le-a pierdut. Dumnezeu ne-a predestinat să fim sfinți și fără pată –și aceasta nu abia atunci când noi vom fi în cer. Noi am avut dreptul să îmbrăcăm deja acum omul cel nou, care a fost creat după chipul Creatorului într-o sfințenie și neprihănire adevărată (Efeseni 4,24; Coloseni 3,10). Nu că în noi nu ar mai fi carnea (sau firea pământească), atâta timp cât suntem pe pământ, dar nu mai există nici un motiv să păcătuiești, căci noi am devenit părtași naturii dumnezeiești (2 Petru 1,4), sau cu alte cuvinte, Dumnezeu ne-a dat din Duhul Său (1 Ioan 4,13), aceasta înseamnă, El ne-a făcut să avem parte de trăsăturile Sale divine de caracter.

Și mai minunat este: Dumnezeu este și dragoste, și El a dat ceva naturii noastre noi, divine, de care El se poate bucura în veșnicie, și anume dragostea Sa. El ne-a ales în Hristos, pentru ca noi să fim sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste. Dragostea lui Dumnezeu este singura Lui însușire care nu găsește nici o satisfacție numai în Sine Însuși. Fiul a fost într-adevăr din veșnicie subiectul dragostei Tatălui, dar Dumnezeu Trinitatea a vrut să lase și pe alții să aibă parte de dragostea Sa. Tatăl »ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale« (Coloseni 1,13). Pentru a putea umbla acolo, Dumnezeu ne dă o natură nouă; fără aceasta acest loc al dragostei ar fi pentru noi numai o groază. Tocmai această natură nouă ne face capabili să iubim după etalonul divin (El Însuși a turnat dragostea Sa în inimile noastre; Romani 5,5): »Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi« (1 Ioan 4,19). Nu: noi iubim pe cineva, ci în general: noi avem aptitudinea divină de a iubi. Numai prin posedarea trăsăturilor de caracter ale lui Dumnezeu și a naturii lui Dumnezeu vom putea să satisfacem pe Dumnezeu până în veșnicie. De aceea Dumnezeu ne-a predestinat în Hristos (care de la început este singura satisfacție adevărată pentru inima lui Dumnezeu) înainte de întemeierea lumii, ca până în veșnicie să avem parte de natura Sa și împreună cu El să savurăm o părtășie de dragoste desăvârșită. Ce perspectivă!

2. În versetul 5 urmează al doilea lucru, și acesta este mult mai minunat decât primul. Versetul 4 ne arată legătura noastră cu Dumnezeu: noi am primit natura Sa; dar versetul 5 ne arată legătura noastră cu Tatăl; noi am primit înfierea! Ia bine seama: aici nu spune filiațiunea, ci înfierea. Că noi suntem copii ai lui Dumnezeu s-a văzut efectiv deja în versetul 4: când eu am primit în Hristos natura divină, aceasta înseamnă, că eu am fost născut din Dumnezeu. Filiațiunea are a face cu nașterea, dar înfierea are a face cu poziția. Noi nu am fost născuți ca „fii ai lui Dumnezeu”, ci am fost aduși în poziția de fii. Cuvântul pentru înfiere înseamnă aici realmente: „a pune ca fii” (hūiothesía). Cu toate că această diferență este greu de înțeles, este foarte important s-o înțelegem, înainte de toate cu privire la Domnul Isus. Noi nu citim niciodată despre El, că El este numit un copil (τέκνον) al lui Dumnezeu (în Faptele Apostolilor 4,27.30 stă un alt cuvânt, pais, care înseamnă »Rob«), ci întotdeauna Fiul lui Dumnezeu. Ioan folosește această expresie exclusiv ca să arate înfierea veșnică a Domnului. De aceea El nu spune niciodată că Domnul Isus S-a născut ca Fiu, ci Îl prezintă ca Acela care din veșnicie este în sânul Tatălui (Ioan 1,18). În alte locuri citim desigur, că Domnul Isus a fost născut ca Fiu din Dumnezeu (Psalmul 2; Luca 1,35), dar acolo stă în legătură cu umanitatea Lui și cu aceea, că El este Mesia. Aceasta nu este tema specifică lui Ioan. Tocmai datorită faptului că el are totdeauna înaintea ochilor înfierea veșnică a Domnului, el nu ne numește niciodată „fii”, ci „copiii lui Dumnezeu” (cu excepția Apocalipsa 21,7, într-un alt sens). Noi am primit pe Fiul ca viață a noastră și de aceea suntem copii ai lui Dumnezeu, născuți din Dumnezeu. Ioan nu ne numește „fii”, pentru ca să fie evitat orice gând, că înfierea noastră este identică cu cea a Fiului veșnic. Aceasta este imposibil. Noi rămânem creaturi, noi nu putem fi introduși în divinitate. Noi am avut un început în timp și prin urmare nu putem niciodată să devenim „fiul veșnic”. Și Pavel păstrează cu strictețe această diferență. Pretutindeni în Efeseni 1 el folosește expresia »în Hristos«. Este Hristos tema planului veșnic al lui Dumnezeu? În El suntem și noi. Este Hristos ca Om sfânt și fără pată? În El suntem și noi. Este Hristos plăcut înaintea lui Dumnezeu? În El suntem și noi. Dar cum se poate spune că Hristos este Fiul și în El suntem și noi? Avem noi parte de înfierea Lui? Niciodată. Nu am primit noi înfierea? Cu toată certitudinea, da, dar nu în Hristos, ci prin Isus Hristos, ne spune categoric versetul 5. El este Urzitorul faptului că și noi am devenit copii ai lui Dumnezeu, dar noi nu putem niciodată să fim în același sens ca El.

Și totuși: ce poziție negrăit de minunată este să fi un fiu al lui Dumnezeu! Versetul 4 ne învață, că este absolut necesar, ca noi să posedăm natura divină, ca să putem umbla în prezența sfântă a lui Dumnezeu. Dumnezeu ar fi putut să lase să rămână așa. Natura nouă în Hristos ajunge ca să avem părtașie cu Dumnezeu și să locuim în cerul Său. Observă că această natură divină în Hristos este deja un privilegiu nemărginit de mare, la care noi am fost predestinați din veșnicie, mai mult decât au avut credincioșii din alte timpuri. Dacă nu am fi primit mai mult, atunci am fi în cer niște supuși. Ce binecuvântare ar fi fost și numai aceasta! Dumnezeu a vrut însă să ne dea mult mai mult decât era necesar ca să locuim la El – El ne-a dăruit înfierea. De aceea în versetul 5 nu se spune simplu, că noi am fost „predestinați” la aceasta, ci că pe deasupra El ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere, pe noi, care am fost predestinați. Aceasta nu era necesar pentru a ajunge în cer. Dumnezeu ne-a dăruit aceasta suplimentar, și din aceasta rezultă două lucruri:

Întâi, »după buna plăcere a voii Sale«. În darul deosebit al înfierii se vede expresia bunei plăceri libere a lui Dumnezeu, care a vrut să ne dea nu numai ce este necesar ca să locuim la El, ci și ce este cel mai sublim: El ne-a făcut fii pentru Sine Însuși – aceasta înseamnă pentru bucuria Lui și pentru buna Lui plăcere.

Al doilea lucru, »spre lauda gloriei harului Său« - acesta este harul suveran al hotărârii lui Dumnezeu, același pe care îl găsim în 2 Timotei 1,9. Acest har este glorificat în mod deosebit prin aceea că Dumnezeu, care a vrut să ne aibă la Sine în prezența Sa, nu ne-a dăruit numai ce era

necesar pentru aceasta, ci ne-a dăruit ce este Cel mai înalt. Toate acestea culminează în versetul 6 în expresia rezumativă, că acest har suveran, predestinativ, ne-a adus într-o poziție în care suntem plăcuți (grațiați, o bucurie pentru Dumnezeu) în Preaiubitul. Nu „în Hristos”, ci în El, Cel care este subiectul toatei dragoste a lui Dumnezeu, în Fiul dragostei Sale. În această sferă a dragostei noi am devenit acum o plăcere pentru inima lui Dumnezeu. Cine ar fi putut vreodată să spună aceasta, dacă Dumnezeu Însuși nu ne-ar fi spus-o?

3. Al treilea aspect al predestinării noastre se leagă imediat de cel anterior. În Efeseni 1,6 găsim slava harului lui Dumnezeu; acesta este harul suveran al planului veșnic al lui Dumnezeu. În versetul 7 citim apoi despre bogăția harului lui Dumnezeu, așa cum se arată el în mântuire. Nu că aici mântuirea este prezentată ca subiect al planului lui Dumnezeu, ci ea este mijlocul prin care un păcătos mort poate să primească binecuvântările, la care Dumnezeu l-a ales deja cu mult timp înainte de căderea în păcat. Întoarcerea la Dumnezeu și mântuirea de fapt nu aparțin binecuvântărilor cerești, sunt însă premisele indispensabile pentru a putea primi aceste binecuvântări. De aceea mântuirea și iertarea sunt dovezi ale bogăției harului lui Dumnezeu. Mai există însă și o a treia dovadă a harului lui Dumnezeu, spune versetul 8, și cu aceasta ajung să vorbesc despre al treilea aspect al predestinării, pe care îl găsim aici. În primul rând harul lui Dumnezeu devine vizibil din faptul că noi am fost predestinați să posedăm natura Sa și să fim fiii ai lui Dumnezeu; în al doilea rând din faptul că pentru aceasta Dumnezeu ne-a dăruit mântuirea și iertarea; și în al treilea rând, harul Său se arată în faptul că El ne-a dăruit înțelepciune și pricepere care se revarsă, pentru ca noi să avem cunoștință și de planurile care se vor împlini abia în viitor (versetele 8-9). Deci noi nu am primit numai o parte a planului Său, ci în afară de aceasta am primit »toată înțelepciunea și priceperea« cu privire la tot ce nu s-a împlinit încă. Prin aceasta noi am devenit nu numai subiectul ci și purtătorii planurilor lui Dumnezeu. Așa cum noi suntem subiectul planurilor împlinite ale lui Dumnezeu, tot așa suntem și subiectul planului Său neîmplinit – și noi știm aceasta! Este într-adevăr taina voii lui Dumnezeu, dar potrivit cu plăcerea Sa suverană, El are dorința să ne facă cunoscut această taină. Noi am primit deja acum înfierea, dar în curând va deveni vizibil pentru toată lumea, cât de desăvârșit suntem noi legați cu Hristos. Ceea ce lumea nu știe, noi știm deja acum. »Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă (lumii); știm că dacă se va arăta vom fi ca El« (1 Ioan 3,1-2). Acestea sunt cele două puncte de vedere ale planului lui Dumnezeu încă neîmplinit, pe care le găsim în Efeseni 1,9-11): 1. ce va fi Hristos în »împlinirea timpurilor« și 2. ce vom fi noi atunci în El!

Legătura între Hristos și Adunare este în realitate o taină. Aceasta este valabil pentru relația lăuntrică, care este deja acum prezentă – despre care vorbește Pavel în Efeseni 5: »Taina aceasta este mare. Eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare« - și aceasta este valabil și cu privire la relația viitoare care se va descoperi între Hristos și noi. Această relație va deveni vizibilă în »administrarea împlinirii timpurilor« (kairoi); aceasta nu este »împlinirea timpului« (chrónos), deci perioada actuală de timp, ci cea viitoare, în care toate „timpurile” își vor găsi împlinirea. Nu lumea actuală, ci »lumea viitoare« a fost supusă lui Hristos (Evrei 2,5). Și nu numai lumea locuită, ci și cerul și pământul vor fi aduse atunci împreună și în Hristos vor fi așezate sub un Cap. Nu numai aceasta (căci aceasta este jumătate din »taina voii lui Dumnezeu«), ci Dumnezeu ne-a predestinat să ocupăm împreună cu Hristos această poziție. Acesta este punctul al treilea al predestinării noastre: după planul Său, după sfatul voii Lui suverane, Dumnezeu ne-a predestinat în Hristos să devenim și moștenitori ai întregii creații. Aceasta este, ca și înfierea, un privilegiu deosebit, care depășește primirea necesară a naturii lui Dumnezeu. De aceea aici avem aceeași expresie (»rânduți mai dinainte după voia Sa«) ca și în versetul 5. Dacă Dumnezeu a devenit

Tatăl nostru, atunci noi suntem și moștenitori. »Dacă ești fiu ești și moștenitor prin Dumnezeu« (Galateni 4,7). »Dacă suntem copii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos« (Romani 8,17). În Hristos posedăm nu numai toate binecuvântările spirituale din locurile cerești, ci în Hristos suntem și moștenitori a tot ce este în ceruri și pe pământ. Aceasta este descris aici ca binecuvântare personală a fiecărui credincios, așa cum în versetele 22-23 sunt prezentate ca o binecuvântare comună: Dumnezeu a supus toate picioarelor lui Hristos, și pe El L-a dat Cap peste toate ale Adunării, care este trupul Lui, plinătatea Aceluia, care împlinește toate în toți. În momentul de față încă nu exercităm domnia peste toate lucrurile, deoarece această posesiune, pe care am primit-o, trebuie să fie eliberată (versetul 14). Noi am fost deja mântuiți (versetul 7), și suntem deja moștenitori (versetul 11), dar moștenirea noastră nu a fost încă eliberată (versetul 14). Moștenirea noastră (creația) așteaptă această eliberare din robia deșertăciunii și știe că ea va veni, când fiii lui Dumnezeu vor fi descoperiți cu Hristos în slavă (Romani 8,17-23; Coloseni 3,4). Noi suntem deci moștenitori – Dumnezeu ne-a predestinat chiar din veșnicie pentru aceasta – dar nu posedăm încă partea de moștenire (și pe Hristos cu atât mai puțin). Predarea moștenirii ne așteaptă în cer (1 Petru 1,4). Noi avem certitudinea absolută că vom primi efectiv această parte de moștenire. Dumnezeu ne-a dat o »arvună«, și anume pe Duhul Sfânt al făgăduinței (versetul 13). Duhul Sfânt, pe care L-am primit, este pecetea mântuirii noastre, care este înapoia noastră, și este arvuna moștenirii, care este înaintea noastră și care ea însăși așteaptă răscumpărarea. Cât de mult slujește poziția noastră ca moștenitori împreună cu Hristos și planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru moștenire spre lauda slavei Sale (versetele 12.14) – nu numai spre lauda slavei harului Său (versetul 6), ci spre lauda slavei depline a Ființei Sale!

4. Al patrulea lucru, pentru care am fost predestinați din veșnicie, îl găsim în Romani 8,28-30. Acolo citim: »Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său. Pentru că, pe aceia care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulți frați. Iar pe cei pe care i-a rânduit dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cei pe care i-a chemat, pe aceștia i-a și îndreptățit; iar pe cei pe care i-a îndreptățit, pe aceștia i-a și glorificat.« Lucruri minunate! Vezi tu, că predestinarea merge mult mai departe decât iertarea păcatelor? Primul lucru: Dumnezeu ne-a cunoscut mai dinainte – din veșnicie. Cu mult înainte ca noi să existăm, El ne-a cunoscut pe nume. Dar nu numai aceasta; dacă aceasta ar fi fost singurul lucru, atunci remonstranții (protestanți liberali din secolul al 17-lea) ar fi avut dreptate, care spuneau că predestinarea a constat exclusiv în faptul că Dumnezeu știa cine va crede în El. Dar nu acesta este înțelesul cuvântului a predestina. Desigur, Dumnezeu a știut cine va crede în El; dar în afară de aceasta, El Însuși a hotărât cine va fi acela.

Credința este un dar al lui Dumnezeu și nu alegerea omului cu voința lui liberă (Efeseni 2,8). Nu, Dumnezeu nu numai ne-a cunoscut dinainte, ci El ne-a hotărât dinainte, și anume, să fim asemenea chipului Fiului Său, ca să fim în toate la fel cum este Fiul veșnic ca Om glorificat, așa cum am arătat. Toată gloria, pe care El o poseda ca Fiul veșnic, a dobândit-o El ca Om pe baza lucrării de glorificare, pe care a făcut-o pe pământ, și ca Om El a împărțit această glorie cu oamenii care sunt ai Lui (Ioan 17,4-5.22). Noi am primit pe Fiul ca viață a noastră. De aceea noi am devenit copii ai Tatălui și de aceea Fiul nu se rușinează să ne numească frați (Evrei 2,11). Este de la sine înțeles că între acești frați El ocupă locul »Întâiului-născut« (ceea ce se referă nu la o succesiune în timp, ci la ierarhie), este însă un loc în mijlocul fraților. Și aceasta este una din frumusețile planului lui Dumnezeu: El a vrut ca Domnul să nu rămână singur, ci să ocupe locul cel mai înalt în mijlocul multor frați, care sunt asemenea chipului Lui, imagini ale Lui, Dumnezeu nu ne-a predestinat numai pentru aceasta, ci în viața noastră a venit un moment în care

Dumnezeu și-a împlinit planul Său cu privire la noi: mai întâi El ne-a chemat la aceasta, după aceea ne-a îndreptătit și în cele din urmă ne-a adus la înălțimea gloriei Fiului Său.

5. Aceasta ne conduce la al cincilea punct, despre care citim, că Dumnezeu ne-a hotărât mai dinainte la aceasta. Citim în Romani 9,23 despre »bogația gloriei Sale față de niște vase ale îndurării, pe care le pregătise dinainte pentru glorie«. Aceasta se continuă direct după capitolul 8,30, unde am citit, că Dumnezeu ne-a glorificat. Aceasta încă nu se vede acum. Vecinul tău nu poate încă vedea acum, că tu ești glorificat. Trupul tău arată exact așa ca și trupul celorlalți oameni. Noi însă așteptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor, care va transforma și trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de glorie (Filipeni 3,20-21). Dacă suferim împreună cu El, vom fi și glorificați împreună cu El (Romani 8,17). »Când se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie« (Coloseni 3,4). »Știm că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este« (1 Ioan 3,2). Aceasta vrea să ne spună, că asemănarea noastră cu El va merge așa de departe, că noi vom fi chiar în stare să privim propria Lui glorie, gloria Lui personală (compară cu Ioan 17,24).

VI. Confuzii cu privire la predestinare

În încheiere vreau să combat pe baza Scripturii o serie de gânduri greșite, care circulă cu privire la predestinare. Unele din ele le-am numit deja, dar mai sunt unele care nu au fost amintite.

1. „Predestinarea înseamnă exclusiv, că Dumnezeu a știut dinainte cine va crede mai târziu în El”, așa se spune. Am văzut că acest gând este complet greșit. Predestinarea este literalmente o alegere pozitivă și selectivă; nu este o simplă cunoaștere anticipată pasivă, ci o determinare dinainte activă. De altfel și credința este de asemenea un dar al lui Dumnezeu care selecționează.

2. „Dumnezeu ne-a predestinat să nu mergem în iad, ci să primim iertarea păcatelor noastre”, așa se spune. Noi am văzut însă, că aceste lucruri nu au nimic a face unul cu altul. Iertarea păcatelor nu este niciunde în Scriptură văzută ca o parte a planului veșnic al lui Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi așa, nu ar exista atunci concluzia periculoasă, că de fapt și păcatul era o parte a hotărârilor lui Dumnezeu, și deci Dumnezeu a dorit păcatul? Iertarea păcatelor efectiv nu are nimic a face cu predestinarea. Au existat mii de oameni (în Vechiul Testament) și vor mai fi (după răpirea Adunării), care vor avea parte de iertarea păcatelor, dar nu de predestinarea veșnică. Noi am fost predestinați să posedăm binecuvântările cerești. Faptul că noi de la natură suntem păcătoși, face necesar ca noi să trebuiască mai întâi să fim curățiți de păcatele noastre, înainte ca să putem avea parte de aceste binecuvântări cerești, dar aceasta nu are nimic în sine cu predestinarea. Există cel mult această legătură: în perioada noastră creștină este clar, că numai oamenii care au fost predestinați au primit și iertarea păcatelor. De aceea spune Pavel, de exemplu, că el a îndurat totul din pricina celor aleși, pentru ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă (2 Timotei 2,10). La aceasta trebuie să ne gândim, că în primul rând aici nu spune că această mântuire este subiectul predestinării, și în al doilea rând, dacă ar fi așa, mântuirea este totuși mult mai mult decât iertarea păcatelor. Ea este în fond o așezare în binecuvântarea cerească, așa cum se spune aici: »împreună cu gloria eternă«. Aceasta face clar și ceea ce vrea să spună 2 Tesaloniceni 2,13: »Dumnezeu v-a ales de la început pentru mântuire.« Observă exact aceasta: aici nu este vorba de predestinarea din veșnicie, ci de faptul că Dumnezeu a hotărât pe Tesaloniceni de la începutul chemării lor, ca să obțină mântuirea definitivă (în cer), așa că ei nu trebuiau să se îngrozească (cum se îngrozeau de fapt) de judecățile

care vor veni cu ziua Domnului. »Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii« (1 Tesaloniceni 5,9)

3. „Nu poți să știi, dacă ești predestinat, ci trebuie să aștepti”, așa se spune. În lumina celor spuse mai înainte aceasta pare să fie un gând foarte clar. Nu ne putem noi uita în planul veșnic al lui Dumnezeu, nu putem noi privi în cărțile lui Dumnezeu? Nu, dar acesta nu este punctul principal. Există o cu totul altă cale, pe care putem ști cu certitudine, dacă am fost predestinați, și aceasta o găsim în 1 Tesaloniceni 1. Probabil și tu aparții oamenilor care au mărturisit cu sinceritate păcatele lor înaintea lui Dumnezeu, dar care nu au siguranța credinței și gândesc despre ei înșiși: aparțin eu cu adevărat acestor predestinați? Dar ce scrie Pavel în versetul 4? »Știind, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.« Cum poți tu spune aceasta, Pavele? Te-ai uitat în cartea lui Dumnezeu? Cum îndrăznești să afirmi așa de sigur, că tu știi, că Tesalonicenii au fost predestinați? La aceasta Pavel are un răspuns simplu: »Voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, privind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt.« (1 Tesaloniceni 1,6) Aceasta este explicația: Pavel știa sigur că ei erau predestinați, căci ei au primit Cuvântul lui Dumnezeu. Probabil că în seara aceasta s-a născut în inima ta dorința de a avea parte de toate aceste lucruri. Atunci nu trebuie să te chinui cu întrebarea, dacă ești scris sau nu în cărțile lui Dumnezeu, căci în momentul acesta nu este treaba ta. Ceea ce îți spune Dumnezeu este, că tu trebuie să te întorci la El, că trebuie să crezi în Domnul Isus și să-L primești. Tu nu citești niciunde în Noul Testament, că se vorbește unui păcătos despre predestinare. Predestinarea este o taină minunată, despre care Dumnezeu vorbește numai cu copiii Săi, cu aceia care au fost predestinați. Când apostolii sau evangheliști au venit în contact cu păcătoșii, atunci ei au vestit mesajul pocăinței și nu al predestinării. Când Pavel stă pe Areopag, el nu spune atenienilor: „Oamenilor, voi trebuie ce-i drept să vă pocăiți, dar nu începeți cu aceasta, căci dacă nu sunteți predestinați nu vă va ajuta la nimic.” Nu, Pavel nu vorbește despre predestinare, despre partea lui Dumnezeu, ci el pune în lumină cealaltă parte, aceea a responsabilității omului. Cuvântul, pe care el l-a spus, îl repet pentru fiecare care stă aici și nu și-a mărturisit păcatele înaintea lui Dumnezeu: »Dumnezeu deci, trecând cu vederea timpurile de neștiință, poruncește acum oamenilor ca toți, de pretutindeni, să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca pământul locuit, cu dreptate« (Faptele Apostolilor 17,30-31). Auzi bine? Toți oamenii! Aceasta este o poruncă. Ei trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, altfel vin la judecată. Aceia, care vor veni la judecată, vor ști, că ei ar fi putut scăpa, dacă s-ar fi întors la Dumnezeu, și ei nu vor putea să se dezvinovățească prin aceea că spun, că ei merg la pierzare, deoarece Dumnezeu nu i-a predestinat. Ei vor merge la pierzare din cauza păcatelor lor, și nu pentru că nu au fost predestinați. Dumnezeu Mântuitorul nostru vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului (1 Timotei 2,4). Harul lui Dumnezeu s-a arătat, aducând mântuire pentru toți oamenii (Tit 2,11). Domnul Isus a murit pentru toți oamenii (2 Corinteni 5,15; Evrei 2,9), și rezultatele lucrării Sale sunt așa de mari, că toți oamenii pot veni la Dumnezeu. »Și cine vrea, să ia apa vieții fără plată« (Apocalipsa 22,17).

Când temnicerul din Filipi a căzut înaintea lui Pavel și Sila și a spus: »Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?«, atunci Pavel nu a răspuns: nu, tu nu poți face absolut nimic, căci totul depinde, dacă tu ai fost predestinat. Nu, Pavel spune: »Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta« (Faptele Apostolilor 16,30-31). Apoi, după ce am crezut, și nu mai devreme, atunci vom vedea ce privilegiu minunat este să știi că ai fost predestinat înainte de întemeierea lumii. Nimeni nu se poate scuza. Dacă cineva va merge la pierzare, atunci aceasta este din cauza propriilor păcate. Chiar dacă el nu ar fi predestinat din veșnicie pentru binecuvântările cerești, atunci el, dacă nu ar fi un păcătos, ar fi locuit în orice caz pe pământ în fericirea veșnică. Dar deoarece este păcătos, Dumnezeu spune că el trebuie să se întoarcă la Dumnezeu și trebuie să creadă.

Dumnezeu nu-i lasă alegerea liberă – este o poruncă. Este din partea lui Dumnezeu, ca Creator și Cel ce rostește sentința, un apel drept și echitabil la responsabilitatea omului. Dacă cineva s-a întors cu adevărat la Dumnezeu și crede cu adevărat, atunci el va vedea după aceea, că aceasta nu a pornit nicidecum de la el, ci că Dumnezeu a fost Cel care a trezit în el viața nouă a nașterii din nou și care i-a dăruit darul credinței. Și de ce? Deoarece Dumnezeu la predestinat din veșnicie. Aceasta este o binecuvântare pe care el învață s-o cunoască abia după ce a crezut. Înainte de acest moment el are a face numai cu porunca lui Dumnezeu de a se pocăi (întoarce la Dumnezeu).

4. „Dacă ești predestinat, atunci poți liniștit să faci ce vrei, căci nu ți se va mai putea întâmpla nimic”, așa se spune. Aceasta este iarăși o greșeală fatală. Este adevărat, că cine a fost predestinat nu poate să se piardă, și că cineva, care a venit la adevărata credință, nu mai poate cădea. Dar dacă cineva mărturisește că este credincios, și vorbește în chip așa de ușuratic cu privire la a face și a nu face, după cum vrea el, atunci trebuie să ne îndoim cu toată seriozitatea, dacă el este cu adevărat credincios. Viața nouă, care a fost trezită într-un copil al lui Dumnezeu, nu va dori nimic altceva mai mult, decât să-L slujească și să-L glorifice pe Acela care a salvat-o și a binecuvântat-o. Ea urăște egoismul ei. În practică noi toți ne poticnim, dar este vorba, care sunt în fond simpatiile și dorința vieții noastre noi, și acestea sunt: să slujim lui Dumnezeu. De aceea cineva, care mărturisește că este credincios și prin aceasta că a fost predestinat, trebuie să „confirme” practic. Aceasta este ce scrie Petru: »De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să vă întăriți chemarea voastră și alegerea voastră, pentru că, făcând aceasta, nu veți cădea niciodată« (2 Petru 1,10). Deci dacă ești predestinat ai și o responsabilitate mare. Vreau să numesc trei exemple în privința aceasta:

a) »V-ați dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui și v-ați îmbrăcat cu cel nou ... Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare« (Coloseni 3,9-12).

b) »Voi sunteți o seminție aleasă ... ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată« (1 Petru 2,9).

c) »Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele« (Efeseni 2,10).

5. „Dumnezeu a luat din veșnicie nu numai o hotărâre de alegere, ci și o hotărâre de lepădare”, așa se spune. Aceasta este așa-zisa învățătură a predestinării, care spune, că din veșnicie Dumnezeu a predestinat (a hotărât dinainte) pe fiecare om pentru o sentință definitivă, fixă: sau pentru cer, sau pentru iad. Această învățătură, care este un produs al logicii omenești, nu numai că nu este nicidecum biblică, ci ea face din adevărul minunat al predestinării o caricatură. Putem constata de la început, că din trei motive simple această învățătură este total greșită:

a) Mai întâi, nu este vorba de două grupe, ci de trei grupe: în veșnicie Adunarea își va avea domiciliul în cer, toți credincioșii din toate celelalte perioade de timp vor locui pe pământul nou, și toți necredincioșii vor fi în pierzarea veșnică.

b) În continuare am studiat detaliat că predestinarea nu este legată niciodată cu mântuirea, deci nici cu întrebarea, dacă cineva merge sau nu în iad. Aceasta se vede clar și din punctele anterioare, căci vor fi mult mai mulți oameni care vor scăpa de iad, decât aceia care au parte de predestinarea cerească, veșnică. Ceea ce este deci greșit în argumentare este, că se crede, deoarece anumiți oameni sunt destinați pentru cer, ceilalți ar trebui să fie destinați pentru iad.

Aceasta este greșit, căci mulți dintre ei vor primi la fel iertarea păcatelor și vor locui pe pământul nou. Dacă omul nicidecum nu ar fi păcătuțit, atunci chiar și toți cei care nu au fost predestinați ar trăi pe pământ. Rătăcirile se naște deci prin aceea că predestinarea veșnică este confundată cu rezolvarea problemei păcatului.

c) S-ar putea replica la aceasta, că în orice caz un număr de oameni vor merge pe drept în iad, și aceștia sunt deci totuși condamnați de Dumnezeu? Așa este; dar marea întrebare este, dacă această condamnare este o hotărâre luată înainte de creație, o predestinare făcută mai dinainte, independentă de ceea ce va face omul, sau această condamnare a avut loc după căderea în păcat a omului (și este urmarea acestui fapt). Pe scurt: un necredincios va fi condamnat pe baza unei hotărâri veșnice a lui Dumnezeu sau pe baza păcatelor sale? Răspunsul este simplu: Biblia nu vorbește niciunde despre o hotărâre veșnică de condamnare, vorbește însă repetat, că omul însuși își impută judecata veșnică. În privința aceasta câteva exemple. Pavel spune în Romani 2,5-6: »Dar, după împietrirea ta și după inima ta nepocăită, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui.« Petru scrie despre învățători falși, care vor tăgădui pe Stăpânul și vor atrage asupra lor o grabnică pierzare (2 Petru 2,1). Dumnezeu nu hotărăște pe nimeni mai dinainte pentru iad - aceasta o face omul însuși. La început iadul nu a fost pregătit pentru om, ci pentru diavolul și îngerii lui (Matei 25,41). Cine va fi mântuit, are voie să știe că aceasta este în totalitate lucrarea lui Dumnezeu; cine merge în pierzare, trebuie să știe, că aceasta este în totalitate numai vina lui. Compară Romani 2,4 cu versetul 5! Această diferență este păstrată strict și în Romani 9. Despre vasele îndurării se spune categoric, că Dumnezeu le-a pregătit dinainte pentru slavă (versetul 23), dar despre vasele mâniei se spune simplu, că ele au fost pregătite pentru distrugere (versetul 22), și în 2 Petru 2,1 am văzut tocmai, că ele înșile s-au pregătit pentru aceasta!

Desigur, în cele din urmă este Dumnezeu Cel care face judecata și aduce pieirea peste păcătos. În acest sens s-ar putea vorbi efectiv despre condamnare; nu numai că păcătosul va fi „condamnat” prin exercitarea judecății, ci el a fost condamnat chiar înainte de acest timp, în timpul vieții lui pe pământ. Când cineva nu ia în considerare una după alta atenționările lui Dumnezeu, Dumnezeu poate să „împietrească” pe un astfel de om, așa că el nu se mai poate întoarce la Dumnezeu. La plăgile din Egipt vedem, că faraon și-a împietrit singur de cinci ori inima și nu a ascultat. Abia după aceea Dumnezeu i-a împietrit inima; atunci trecuseră ocaziile lui de a asculta. Aceasta o explică textul din Romani 9,18, unde citim că Dumnezeu Se îndură de cine vrea și împietrește pe cine vrea. Din context devine foarte clar, că Dumnezeu nu face aceasta dinainte (ca să nu mai vorbim că nu a făcut-o în veșnicie), ci că Dumnezeu folosește această libertate, după ce omul de partea lui a păcătuțit pe deplin și și-a pierdut toate drepturile. Atunci Dumnezeu poate după plăcerea Lui ori să pună pecetea „împietririi” pe un astfel de om, ori, ca în cazul lui Israel după păcătuțirea cu vițelul de aur, să se îndure de cine vrea El (vezi versetul 15 și Exod 33,19). Marea greutate este aceea, că mulți nu văd, că în Romani 9 niciunde (în afară de versetul 23) nu este vorba de hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu. Este vorba de alegerea lui Avraam, Isaac și Iacov, o alegere pământească, temporală, care este total diferită de planurile veșnice ale lui Dumnezeu cu privire la cer, așa cum le-am prezentat detaliat. În continuare este vorba de îndurare și împietrire în timp, după ce cineva a păcătuțit. Ia de exemplu versetul 13, care pentru mulți pare să fie foarte greu: »L-am iubit pe Iacov și l-am urât pe Esau« (Maleahi 1,2-3). Se crede apoi, că Dumnezeu a stabilit dinainte hotărârea veșnică cu privire la Iacov și la Esau. Nimic nu este mai greșit decât aceasta. În primul rând Dumnezeu nu a rostit aceste cuvinte dinainte, ci 1400 de ani după ce acești oameni au trăit și lucrările lor au devenit vizibile, precum și lucrările urmașilor lor, Israel și Edom, care sunt incluși aici. În al doilea rând, „a iubi și a urî” nu are nimic a face cu destinația lor veșnică, ci cu faptele lor! Edom nu a făcut lucrări rele, deoarece Dumnezeu l-a urât, ci Dumnezeu l-a urât, deoarece el a făcut lucrări rele. Dacă Esau și

Edom ar fi ascultat de Dumnezeu și i-ar fi slujit, Dumnezeu nu i-ar fi urât, ci i-ar fi iubit, și anume chiar și atunci când ei pe pământ nu ar fi ocupat o poziție deosebită.

Sunt deci totdeauna oameni, care în cele din urmă aduc ca ultim argument: „Dar este clar în Romani 9,21 în vorbire simbolică, că olarul are autoritate asupra lutului, ca din aceeași frământătură să facă un vas de cinste și un vas de necinste!” Desigur, așa stă scris clar acolo. Citind în context, vedem însă, că Pavel aduce aceste argumente, ca să arate, că oricum ar fi ordonat Dumnezeu lucrurile, noi nu avem voie să facem nici un reproș; căci El este Creatorul și Stăpânul suveran. Chiar dacă Dumnezeu ar fi destinat din veșnicie oameni pentru iad, noi nu am fi avut atunci nici un drept să criticăm – dar niciunde nu stă scris, că El a făcut așa ceva. El are dreptul să condamne dinaintea oamenilor, dar noi nu găsim nici cel mai mic indiciu că El s-a folosit de acest drept. Fără îndoială Dumnezeu a destinat oameni pentru iad; dar niciodată El nu face aceasta dinainte, ci totdeauna abia după ce omul s-a depărtat total de Dumnezeu și a desconsiderat atenționările Sale. Când am recunoscut aceasta, atunci și toate celelalte locuri devin clare, care uneori sunt prezentate ca dovezi pentru hotărârea de condamnare. În Iuda 4 se vorbește despre păcătoși, care s-au strecurat printre creștini și care de mult sunt scriși pentru judecată. Din context se recunoaște, că aici nu este vorba, că înainte de nașterea lor ei au fost hotărâți pentru judecată, ci Iuda vrea să arate clar, că pe când credincioșii încă nu au recunoscut stricăciunea acestor oameni strecurați falși, Dumnezeu i-a văzut deja demult și a scris deja demult sentința cu privire la ei. Același lucru îl găsim în Proverbe 16,4. Citim acolo că Dumnezeu a făcut pe cel rău pentru ziua nenorocirii. Nici aici nu stă nicidecum scris, că aceasta a avut loc înainte de nașterea lui, ci înțelesul este, că Dumnezeu nu are nici o altă hotărâre pentru cel care s-a dovedit a fi rău, decât judecata veșnică. Din Proverbe 11,5 devine clar, că cel rău nu se pierde din cauza destinării divine făcute dinainte, ci din cauza propriei răutăți.

Dumnezeu nu a avut niciodată mai dinainte planul să condamne oameni. El a avut un alt plan cu creatura Lui, și anume ca în părtășie cu El să savureze veșnic binecuvântările pământului. Când omul a căzut în păcat, nu a existat o altă posibilitate, decât să condamne veșnic pe toți oamenii. În Vechiul Testament Dumnezeu a încercat pe om în tot felul, până când în cele din urmă la cruce s-a dovedit lipsa totală de speranță din partea omului. Și totuși și în Vechiul Testament Dumnezeu a salvat pe mulți din păcatele lor, după planul predestinării Sale alcătuit la întemeierea lumii și în perspectiva lucrării de mântuire de pe Golgota. Dar după cruce, după ce Domnul a fost glorificat și Duhul Sfânt a fost revărsat, Dumnezeu a revelat tainele Lui cerești, veșnice: El a vrut să posede un popor pentru Sine Însuși, care să locuiască veșnic la El în Casa Sa și care să savureze partea Fiului glorificat. Tu și eu avem dreptul să știm, că aparținem acestui popor, dacă am crezut în Dumnezeu. Ce privilegiu, ce binecuvântări! Tată minunat, cine ești Tu, că Te uiți la un câine mort, așa cum sunt eu? Că Tu nu numai m-ai eliberat de păcatele mele, ci că eu până în veșnicie am voie să mănânc la masa Ta? Și cine este El, Fiul dragostei Tale, în care Tu ai găsit din veșnicie baza să poți alcătui astfel de planuri minunate, copleșitoare?

»O, adânc al bogățiilor și al înțelepciunii și al cunoștinței lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și de neînțelese căile Lui! Pentru că „cine a cunoscut gândul Domnului? sau cine a fost sfătuitorul Lui? sau cine I-a dat Lui înțâi, și să-i fie răsplătit?” Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui fie gloria pentru totdeauna! Amin.« (Romani 11,33-36)